

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

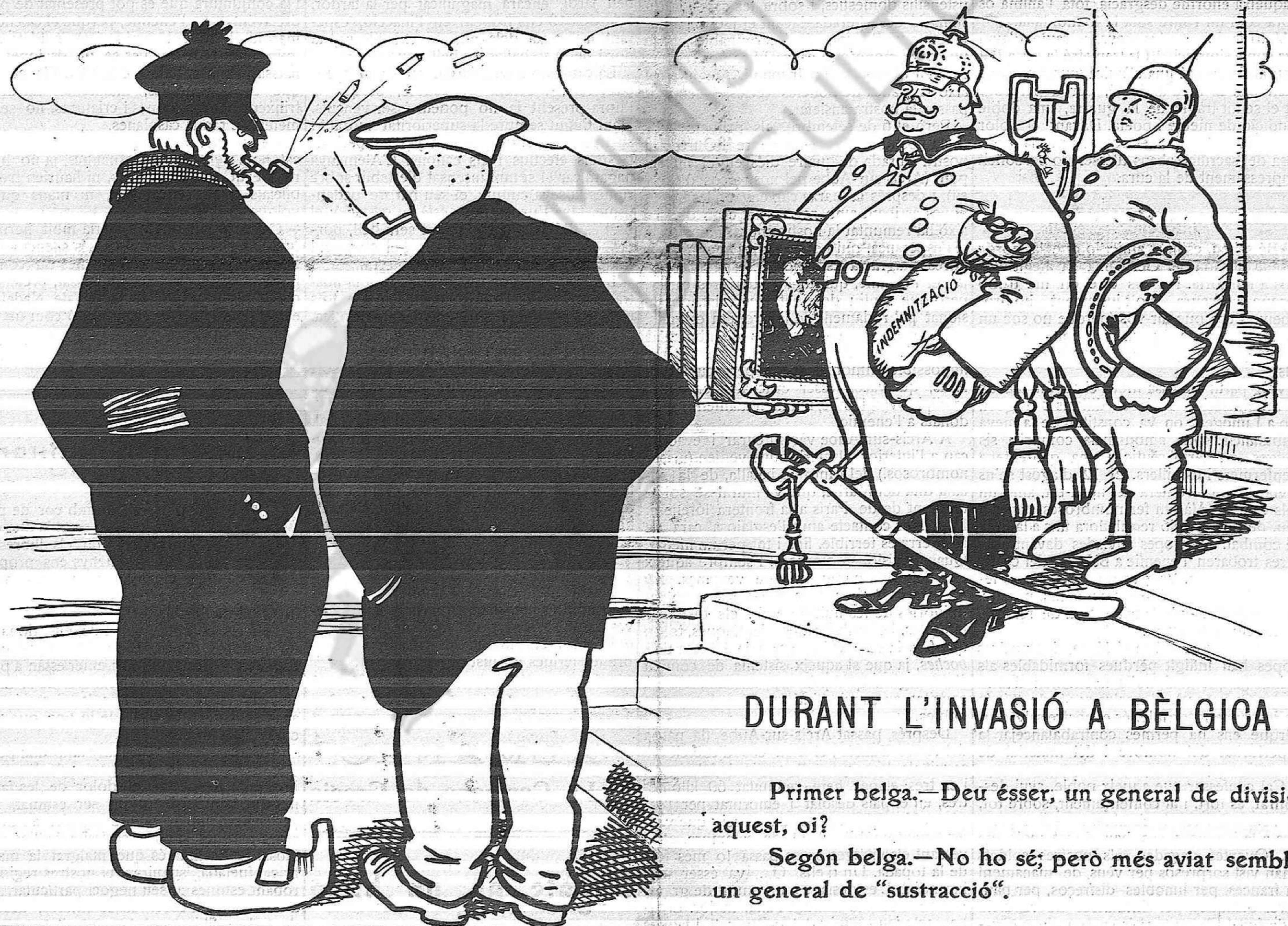
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DURANT L'INVASIÓ A BÈLGICA

Primer belga.—Deu ésser, un general de divisió aquest, oi?

Segón belga.—No ho sé; però més aviat sembla un general de "sustracció".

La guerra com espectacle

El fet és innegable: el gros públic mundial se mostra decepcionat davant la guerra europea. Al començar la lluita, la gent va prendre una actitud d'espectador que es disposa a veure coses tràgicament sensacionals. I tot planyent-se de que s'hagués arribat a un tal punt, el

públic se va preparar a fruit les visions i les emocions de la gran guerra. Ben aviat va venir la desil·lusió. El públic de la tragedia no s'enterava de res. Acomodat en les butaques periodístiques, sentia el soroll de les batalles que darrera del teló se lliuraven. Però el teló seguia baixat. En una paraula: la guerra present no resultava un espectacle. Ara el gros públic se mostra agraviat, ressentit. Fa un posat desdenyós quan li parlen de la guerra. Si no li deixen veure

res! Si no li deixen saber res! A molts els sembla que això és un incalificable engany, una estafada intolerable. Aquéix públic troba que, per a fer una guerra amagada i fosca, no calien tants milions de soldats, ni tants milers de canons, ni tants centenars de vaixells. En temps dels exercicis reduïts, la guerra era cosa molt més interessant. Aleshores les batalles s'acabaven en un dia, i se sabia de manera certa, qui perdia i qui guanyava, i se permetia als corresponsals de guerra descriure els combats

d'artilleria, les càrregues de cavalleria, els atacs a la baïoneta de l'infanteria. D'aquesta manera, els llegidors podien seguir les facces de la lluita, amb l'assalt de turons, el pas de rius, la presa de canons, les topades furioses de les masses contraries. Allò era guerra! Però això d'ara? Això d'ara és una broma pesada que fan els Estats Majors al públic internacional... Tal és el parer de la gent que s'ho mira, o millor dit s'ho voldria mirar. Sembla com si el públic tingués dret a l'espectacle de la

guerra. Privar-lo d'aqueix espectacle apareix als seus ulls com una mala acció.

Molts bons burgesos no saben trobar en la guerra altra cosa que un espectacle. S'imaginen que'ls exèrcits donen batalles per a que'l públic les contempli i per a que'ls llegendors dels diaris se n'enterin detalladament. Que no ens volen deixar veure el drama? Doncs ja poden plegar quan vulguin, que no'ns interessa gens.

Es curiós, també, sentir aquests bons burgesos queixar-se de que la guerra actual és avorrida. Això de que sigui avorrida és per a ells la pitjor de les acusacions, és un pecat imperdonable. On s'és vist? Entre tants Estats, governs, generals, soldats i màquines de guerra, no poder fer un poc distreta la campanya! Passar el temps en una inacabable lluita de trinxeres per comptes d'enlles-

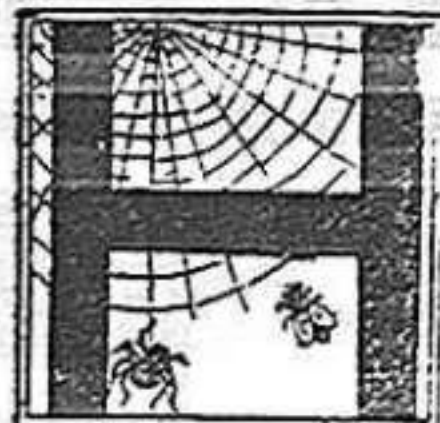
tir-ho tot en mitja dotzena de batalles apoteòsiques?

De resultes d'això molta gent s'en riu dels Estats Majors i de la ciencia militar d'avui en dia. Si tot plegat no serveix per donar animació a la lluita, ja pot retirar-se de la circulació.

Jo tinc un oncle vell que no vol saber res més de la guerra europea. No creu ja en el canó de 75 ni en el morter de 42, ni en el general Joffre, ni en el general Von Kluck. Diu que la tal guerra és la cançó de l'enfadós i que no està per perdre temps llegint noves vagues i sense substància. Ara l'oncle passa les hores prop de l'estufa rellegint l'història de la guerra d'Àfrica de 1860 amb la gloriosa presa de Tetuán. Allò, allò era una guerra com cal!

FULMEN

L'horror llunyà

He rebut una carta qui m'ha commogut fins a les llàgrimes. Els motius d'aqueixa emoció són absolutament personals. La guerra no és sols una apassionant transformació històrica, un fertíl motiu per a adquisicions de crític. És, allà enfora, una realitat. I quan os arriba la paraula d'un amic fraternal qui sufereix directament l'esglai d'aqueixa enorme desgracia, tota l'ànima os vibra com un roure sota la tramontana.

Voldria donar a les meves paraules d'avui una suma simplicitat. Os trametré la carta del meu amic, qui té una clàssica *tournaire*, xopa d'emoció. El meu amic té, per a percebre tot el sentit tràgic de la guerra, una doble condició de metge i poeta. Davant el dolor humà, la seva ànima es sobtada per la grandesa del sacrifici, abans d'ésser-ho pel solícit impressament de la cura.

**

«Bé sabeu, estimat amic, lo que la horda desencadenada per Germania ha afegit d'odiós a l'història. No vos diré on me trobo perquè la censura—molt justament—ho prohibeix. Però puc dir-vos (perquè no soc un combatent) on vaig anar al començ de la campanya, i lo que he vist amb els meus ulls.

Vaig partir de casa meua el segon dia de la mobilització, o sia el dilluns 3 d'agost, cap a Limoges, on va constituir-se la meua ambulancia. Una ambulancia comprèn sis metges, un farmacèutic i una quarentena d'enfermers i camillers. El 12 d'agost se'ns envià cap a la frontera del nord-est, amb un dels exèrcits. Vàrem fer nombroses etapes a peu, desde l'estació reguladora fins a la línia de combat. Les tropes enviades davant nosaltres trobaren l'enemic a Bèlgica, del costat de Neufchâteau. Vaig veure els primers ferits a Mouzon, però sense curar-los, perquè, com la nostra ambulancia estava de reserva, no funcionava encara.

En la retirada sobre el Mosa, les nostres tropes han infligit pèrdues formidables als boches (ja que avui no'ls anomenen d'altra manera a França). El nostre canó de 75 és un instrument terrible, és el nostre salvador, perquè ens ha permès contrabalancejar la superioritat del nombre i del material de l'enemic.

Cal confessar que aqueix poble, avui deshonrat, és fort, i al començament, sobre tot, els seus mètodes de combat, les seves astucies a la japonesa ens han donat molt que fer. Quantes vegades els nostres soldats s'han vist sorpresos per vèus de manament en francès, per innobles disfrescos, per banderes blanques, per simulacres de rendició o de fuga! Els ferits no's cansen de contar-ho.—En fi, llur artilleria pesada ha tingut, al principi també, un efecte moral indiscutible (perquè en quant als efectes materials està ben lluny de valer tant com la nostra, digui's lo que's digui).

Tot això os explicarà el fracàs de l'ofensiva que vàrem pendre en terres de Bèlgica. Des de'l 25 d'agost al 6 de setembre, la retirada va seguir, lenta i metòdica, davant l'envestida de 1.300.000 homes, que creien deavorar d'un sol cop l'exèrcit francès, i entrar a París tot passejant.

Vos confessaré que'l nostre estat moral, durant aquells dies de reculada, no era dels més brillants, malgrat la nostra fè en la victòria final. Però la fuga, sobre els camins obstruïts, de tots els pagesos qui abandonaven viles, llogarets i masos davant l'invasor, feia una llastimosa desfilada qui us oprimia el cor. Grans carros de feina on se trobaven, apilats, infants, dones, vells, malalts, amb els mobles pobríssims, amb els miserables utensilis domèstics, i sobre les cares, la resignació desesperada davant el Destí... Imagineu aquests convois interminables, amb un rodar monòton i cansat? Les nostres nits estaven plenes de llur insomni. Afegiu a tot això la manca de notícies certes, i sentireu passar la nostra ansietat.

Però el 6 de setembre, els primers èxits de la nostra ala esquerra sobre l'Ourcq, la nostra aturada de quatre dies en el mateix punt (Arcis-sur-Aube pel nostre còs d'exèrcit), i després la marxa cap envant, les bones noves arribant amb regularitat cada dia, tot això ha remuntat la nostra moral i afegit a la fè l'esperança, qui no ha mancat desde aleshores, malgrat la resistència desesperada oferta per l'enemic, qui juga les darreres cartes, però que sentiu dominat, acorralat, obsessionat pel rodament de la propra caiguda.

La nostra tasca de metges d'ambulancia començà. Durant la retirada, va ésser-nos impossible immobilitzar-nos per a cuidar els ferits, qui varen ésser evacuats per ferrocarril, i sovint també, malhauradament, abandonats a l'enemic.

A Arcis-sur-Aube vàrem curar i evacuar cap a l'interior els ferits que venien (massa nombrosos) del camp de batalla, de la batalla dita del Marne, que va lliurar-se sobre un front desde París a la frontera lorena. El primer contacte amb l'esglaiosa cara de la guerra és terrible, fins i tot per un metge. Quantes visions doloroses! I sempre aqueix crit del que cureu, crit de venjança. *Au les cochons!* A cada combat les mateixes traïdories de les lluites de nit, els disfrescos innobles, les emboscades científiques, tot lo que fa a la vegada la força i la feblesa dels boches, ja que si aqueix sistema de combat els assegura qualche cop un èxit, els ha concitat, en canvi, l'indignació i l'odi dels pobles.

Després, passat Arcis-sur-Aube (la patria del vostre Danton) el meu còs d'exèrcit ha seguit als alemanys en llur retirada fulminant, i en tres etapes hem remuntat 60 kilòmetres, en el país desolat i embrutat per l'invasor. No oblidaré mai un passeig que vaig fer en automòbil, el 11 de setembre, atravesant els vilatges on se passà lo més fort de la topada. Un d'ells, G..., va ésser mig incendiat. L'església és un munt de grava. Un obús esclatà damunt l'altar major. El tabernacle jèu en mig del pedruscall, i taques de sang tynyen els pilars. Ferits alemanys s'extenen damunt de palla, abandonats. A un llogaret, més enfora, visitem unes cases saquejades. Un cafè, entre altres, és una cosa sense nom. Un piano mecànic està en mig de la peça i les taules són cobertes de restes de vitualles i de vaixelles feta miques; els armaris esfondrats, tots els objectes espargits pel trespol brutíssim. Una farum immonda sura.

En els camps, cadavres d'homes i de cavalls, una fortor de podridura se difón. Al

vespre, pernoctem a un poblet abandonat per l'enemic. Hi arribem ja de nit. Piou. Les cases són infectes, pudint a corrupció i excresciment. Hi hà cadavres boches a molts domicilis, i ferits qui jeu en les granjes. Per damunt tot, flota una atmòsfera sinistra de mort, de devastació i de brutícia.

L'endemà 12, visito el camp de batalla, entre S... i M... Hi hà trinxeres maselles de cadavres, sobre la cresta; i un poc endarrera, l'emplaçament d'una bateria alemanya, amb els sacs de terra acaramullats, cadavres d'enemics i caixes de municions abandonades. Compto, en aquell punt, 273 obusos no tirats, escampats per terra o encara en els caixons. Això prova la precipitació de la fuga. Per un francès, és un bell espectacle.

El 13, el 14 i el 15, remuntem encara. Arribem a C..., gran ciutat a llevant de París, casi a mig camí entre la capital i la frontera. Allà instalem la nostra ambulancia prop de l'estació i durant prop d'un mes evacuem sobre l'interior els ferits que'ns porten desde'l front els convois automòbils. Del 15 de setembre al 6 d'octubre, desfilen davant nosaltres milers de ferits, francesos i germànics. Quina consumació de vides humanes, i quin espantós treball! Però estem joiosos de sentir-nos útils a la fi. Els nostres ferits són admirables. Braus, alegres! No's playnen pas, tenen casi tots el desig de retornar an el foc.

El dia 12 rebem l'ordre de tornar a prendre el tren. La batalla s'eleva cap al nord, i ens envien an el departament del Pas de Calais. Llarg viatge en camí de ferro a través aquests camps de França qui són un bell jardí, encara magnificat per la tardor. I desde'l 13 ens trobem en l'inacció, esperant la marxa dels nostres exèrcits cap al nord per a treballar de bell nou.

La campanya serà llarga, iai és ia meua convicció; i serem vencedors, perquè a l'hora present ja no podem ésser vençuts. Hem tingut sempre la superioritat moral, i anem a tenir, si no la tenim ja, la superioritat dels efectius i els canons. L'Alemanya pagarà car el somni insensat d'establir sobre ruïnes la seva cultura, el seu barbre pedantisme. Una Europa nova està en gestació; el part és dolorós, però l'infant serà bell, portat sobre les fonts baptismals pel clar geni francès i la lliberal i lleial Anglaterra.

Bé hauria volgut que assistís a la nostra mobilització, i a la reconciliació de tots els partits en una sola envolada patriòtica. Era gran, i presagiava victòria. L'enemic comptava amb que'ls soldats francesos tirarien contra llurs oficials. Qui sab la sort reservada demà als d'ells? Llur vanitat de parvenus els ha fet menyspreuar els adversaris fins a un extrem qui els hi serà fatal. Sucumbiran víctimes d'aqueix error *Kolossal*.

Jo sé que a Espanya els partits de la dreta són germanòfils, i que certa premsa afirma que serem vençuts. Ah! No'ls creïeu. La nostra victòria és segura, perquè és necessària.»

**

Permeteu, lectors, que avui par-li sols el meu noble amic. Com podrien mai les meves paraules lograr l'eficacia de les seves, qui conserven l'humitat de la sang vista sobre les ferides tot-just obertes?

GABRIEL ALOMAR

ALMANAC
de La Campana de Gracia

Pegats en un banc

QUESTS dies s'han aixecat diferents vèus demanant que d'alguna manera, es fes saber a les nacions bel·ligerants el goig que produiria a l'humanitat neutral, el que fós concertat un armistici per a que'ls pobres soldats que guerregen poguessin celebrar tranquilament el proper Nadal.

D'aqueixes vèus, unes són vèus catòliques que solament es proposen obtenir que'l precepte dels manaments de l'Església:

«santificaràs les festes», siga complert fins peis guerrers europeus en plena lluita encarnitzada. No s'han atrevit a demanar que les hostilitats fossin sospeses en diumenges, però voldrien, quan menys, que en la festa grossa de Nadal els soldats de tots els exèrcits tinguessin temps d'anar a missa.

Altres vèus d'aquest chor d'ignocents, són vèus sentimentals que no porten altre fi que donar repòs als membres i pau a l'esperit dels qui fa tants mesos venen acometent-se, precisament en la diada que nasqué Jesús, el gran propagandista de l'amor i de la caritat.

Totes aquestes bones intencions emperò no poden obtenir eficacia. Com l'Enciclica del Papa recomanant la pau, escrita per pur compromís del càrrec, en la que no es troba un sol paragraf que tingui aquella cordialitat adolorida dels veritablement afligits; com la pastoral del nostre senyor bisbe, amb més filosofia que sentiment, són pegats en un banc, que no van en lloc ni resolven res. Podrien ésser comparades a les advertències carinyoses que es solen dirigir als goços de presa, quan es revolquen aferrats en plena exasperació de la seva rabia.

Ni els anglesos, russos, alemanys i francesos han mobilitzat els seus milions de combatents, les seves poderoses flotes i han posat en joc tots els seus recursos i totes les seves terribles eines de fer mal per a estar-se quiets un dia determinat, al sol prec de uns quants pares de família i d'unes quantes dames romàntiques. Aixís com no se'n entornaràn a casa seva per enciclica mes o menys, aixís no voldràn perdre unes hores i la conjuntura que es pot presentar de prendre aventatge a l'enemic, perquè el calendari marqui el 25 de desembre i els soldats tinguin temps de menjar-se un esclòpet de massapà pensant amb la família. Els canons que arrasen pobles, malmenen catedrals, trinxen homes, dones i criatures, no se atmeten de raons casolanes.

De poguer atendre el prec dels nostres catòlics i dels nostres romàntics, ja no haurien eixit dels seus parks, ni haurien trobat oficials que'ls encaressin, ni mans que'ls volguessin desaparar.

Cal convenir que resultaria molt hermós que'l dit d'un infant imposés silenci a tota l'Europa estrident i rabiosa, més cal convenir també que és ridícul, insensat, pretendre que'ls Estats Majors en la nit de Nadal, se entretinguin en fer cagar el tíó com un patufet dels nostres.

X. X.

El balanç d'enguany

Ons veiem amb cor de passar-lo i ens sembla que valdrà més tirar els llibres al foc. Al menys ens proporcionarà un darrer aventatge escalfant-nos durant la freda nit de Nadal.

Tots els comptes corrents ens donaràn un pahorós dèficit. Barcelona, Catalunya, Espanya, Europa, el Món enter estàn a punt de fallida. No portem el compte de la Creació, però creiem que fins la Creació deu anar malament, en vista de lo poc que s'en cuida son Amo.

A Barcelona acabem l'any amb una peste que s'emporta lo més granat de la nostra joventut. Respectant el dolor de les famílies que han perdut a un ser estimat, fins podríem comptar com a benefici tan doloroses pèrdues, si elles servissim de lliçó profitosa. La llàstima és que, malgrat la macàbrica fuetada, seguiràn el nostres regidors robant estones al seu negoci particular, per a dedicar-les a coses sense interès, descuidant el profit general; les autoritats pararán les mans, en lloc de parar els peus, als enverinadors del públic, i aquest seguirà tan brut i tan enemic de l'higiene com sempre.

El compte de Catalunya tampoc farà gaire goig. Quasi tot l'actiu és en promeses a cobrar de Madrid. Si la meitat de les paraules poguessin canviar se, encara que fós en calderilla, fariem un bon balanç perquè als polítics madrilenys les paraules no'ls dolien i les fan anar a dojo, però com que la xerrameca, i sobre tot si procedeix d'allà dalt, no val res, aquest actiu de promeses, hem de

Des de l'altura

—Morters de quarantadós?...
Valga'm Jo, això és horrorós!...
Quin alioli més negat
farà aquesta humanitat!

l'eina del treball, feconda i pacífica, per a empunyar el fusell fratricida, destructor i barbre.
I el món trontollat per aquest vents de bogeria que s'escampen arreu. Bonic balanç! Veritat que valdria més cremar els llibres?
JEPH DE JESPU

hijo del respetable prócer oyó grandes salvas de aplausos.
Ah! el respetable prócer, ha sigut ministre de Instrucció Pública.
Doneu-me beure, doneu! Uix, quin fàstic!
MORITZ VI

Seria la mort d'Espanya.—
Va tornà, per fi, a Madrid don Joan Gutiérrez de Ayala, però, en quin estat, pobret!...
Dilluns que ve diu que'l tanquen.
C. GUMA

SONATA
LCCVIII

Ara he vist als soldats que se'n anaven a missa; que vagin en nom de Déu!; més m'estimo que vagin a missa que a la guerra.
Quina fredat fa la guerra! Com més dura, com més temps passa, com més sembla que la gent està cansada i que, mercès an aquest cansament i al fet i al que no hi hà medis, la lluita se va apaipegant, més horror se sent per ella a mica que ho rumfis.
Com deuen estar de forces aquests homes, que tenen a cinquanta metres an aquells que'ls hi han cremat les cases, que'ls hi han arrasat els camps, que'ls hi han mort pares i fills i germans, aquests homes que ja no poden viure més que per l'odi i que tot i amb això, lassos, jeuen al fons d'una trinxera, mullats, fangosos. No puc representar-me'ls més que com gats morts o malalts llençats al mig del carrer...
Un gat en la forma que vos dic és la cosa més tràgica de la terra.

Es a dir, no; la cosa més tràgica de la terra són les primeres pàgines de *La Vanguardia* i l'espectacle que estan donant els governants de l'Epanya.
Pobre Espanya! Ella també aviat ho semblarà un gat mort.
En Dato, per fer passar els pressupostos paga amb la divolució de la llei de jurisdiccions i amb una mitja amnistia. De les zones neutrals que necessitem com el pa que mengem, ja'n parlarem...
—Ara és l'hora!—li diuen, —podreu empleiar milers de braços, aprofitarem quelcom de la debilitat, l'estat de les grans nacions per a sembrar en nostra terra.
Els res. Sembla estrany que ni els catalans, ni els gallecs, ni els valencians, ni els d'Asturies i Bilbao s'haguessin recordat de que D. Basili Paraisó té una fàbrica de vidres.

Notes de fora

La Junquera.—Ha causat penosíssima impressió, en l'element obrer d'aquesta vila, la nova de la mort de l'incansable lluitador Anselm Lorenzo, veritable Crist contemporani, a qui l'espantosa tragedia humana, sens dubte, que al llatzer son cor magnànim, l'ha eliminat de nosaltres, deixant un buit impossible d'ocupar.
Amb tant greu motiu, està en l'ànim de tots nosaltres que la sociologia de nostra terra ha perdut son millor campió, i els desheretats un pare amantíssim.
Rebi la terra en son sí ses despulles, i la lleuor espargida per ell sia fructífera, quines flors serveixin per a teixir la corona a la qual s'ha fet mereixedor amb la cadena de sacrificis que va imposar-se per bé del llinatge humà.

ALMANAC
de La Campana de Gracia

Informació

En Dato va agafà un vespre al seu home de confiança i antic secretari íntim, don Joan Gutiérrez de Ayala, i va dir-li:—Amic Gutiérrez: Això de les zones franques s'està enredant de tal modo que ja comença a amoinar-me. Vols fer-me un favor?

—Ordenei.
—De la manera més ràpida i silenciosa que puguis, ves-te'n a recorre Espanya des del nord fins al mig-dia, i, comarca per comarca, vès si prens el pols al públic amb la teva perspiciacia i em dius, al tornà, el criteri que domina entre la massa sobre aquest candent problema. Comprends?

—Sí, senyó.—
I l'Ayala, ben penetrat de l'objecte que'l seu quefe es proposava, l'endemà, a punta de dia, va començà el gran viatge.

Primer vingué a Catalunya.
—D'això de les zones franques, què n'opineu?
—Que és l'idea més excel·lent i més pràctica que's pot donar. Si les Corts aproben la llei, Espanya va a ser, dintre de poc temps, la terra de l'abundancia.—
D'aquí va passà a Aragó.
—Això de les zones franques, què serà?

—Una atrocitat, un cataclisme, un desastre! Si s'arriben a establir, ja'ns poden borrar del mapa: abans de dos o tres anys ens haurem tots mort de gana.—
L'Ayala va anà a Valencia.
—Això de les zones franques?...
—Hombre... segons i conforme. Si la cosa s'estudiava, i es prenién certes mides, i es posaven certes trabes, i es protegia l'arròs, qui sab... pot-ser... tal vegada...—
D'allí saltà a Andalusia.
—Jamai! Res de zones franques! Primer que tolerar això, ens en anirem a l'Àfrica!...—
Va arribar-se a Santander.
—Ah! Sí; un projecte admirable! Si el Parlament no l'aproba, matant així l'esperança del país treballador, aquí va a haver-hi desgracies.—
Passà a Galicia.—Què diu?

—Les zones franques?... Ból! I ara! Ja se'n guardaran bé prou. No'ns en faltaria d'altra que aquesta calamitat!...

ALMANAC
de La Campana de Gracia

LA GUERRA

Vista la gran monotonia que revestien les noves diaries de les operacions bèl·liques en Occident, i l'incertesa de les que ens arribaven de l'Orient, hem decidit suprimir, per ara, el diari que veniem publicant, limitant-nos a donar el resum setmanal dels aconteixements que més importancia tinguin i més influeixin en el resultat de la campanya.
Si les circumstancies tornen a donar interès als fets diaris, reprendrem altre cop la publicació de les noves de la guerra en la forma que veniem fent-ho fins avui.

Heu's-aquí el resum d'aquesta setmana:
Desde fa alguns dies a França i Bèlgica es nota una gran feblesa en l'ofensiva teutona; més ben dit, no hi hà tal ofensiva. Els canoneigs repetits és l'única mostra de la presència dels alemanys. Segurament obren aixís per a mantenir l'atenció dels aliats i no donar-los a comprendre que davant l'invasió russa, s'han tingut que trasbaisar forces. Per distints orígens ens arriben indicis d'un cert descoratjament de l'exèrcit alemany que combat, desde fa mesos, sense un resultat positiu per a arribar a Dunkerque, base de la seva futura acció contra Anglaterra l'odiada. Fins ara, a copia de fer anar les tropes d'Orient a Occident com una llençadora, ha pogut mantenir, Alemanya, una certa apariencia de potencialitat incontrarestable, però això no pot durar.
Quan apreta aquí, se li afluixa allà, i estrenyent i apretant el temps li passa i passant el temps l'impaciencia del poble il·lusionat va creixent, i dona corda als anglesos qui aviat imprimiràn a les operacions una empenta formidable. La gana i la pobresa s'apropen a marxar forçades cap a l'imperi del Kaiser.
La presa de Vermelles i Rontoir pels aliats és un episodi molt significatiu i no fóra estrany que fets aixís es repetissin mentres l'Estat Major alemany, esverat pels èxits dels russos, acudís a Polònia desguarnint França i Bèlgica.
L'ocupació de Lodz pels alemanys no té altre trascendencia que l'efecte moral que pugui produir al país. Sembla que la defensa de Lodz era un gros inconvenient per a mantenir amb la regularitat necessaria el front de l'exèrcit rus.
Els servis tornen a pegar als austriacs i la plaça de Cracovia reb les primeres granades russes, lo que vol dir que l'aliada d'Alemanya segueix en situació enguniosa.
Els turcs per ara no fan res de bó.
I fins la setmana entrant.

ALMANAC
de La Campana de Gracia

LEGIM i copiem.
«La familia de Gutiérrez, nuevo presidente de Méjico, se dispone a marchar a aquella república, ávida de honores y riquezas.»

Hola, hola!
¿De manera que aquesta apreciable familia viu en la creencia de que'l mer fet d'estar emparentat amb el president d'una república, ha de proporcionar riqueses i honors?
Sort que no tots els republicans deuen pensar així, perque, de lo contrari, ¿quina diferencia hi hauria entre la monarquia i la república?
Apart d'això, que no se'n fii gaire, la familia Gutiérrez, de les glories que en aquelles terres rodegén als presidents.

Atraccions episcopals

—En temps de peste i de guerra, cavallers, no's fa una perra.

portar-lo al llibre verd i refiar-nos del nostre sol esforç per a fer cara a la crisi que menaça a Catalunya.

D'Espanya no cal parlar-ne. A pagès endarrerit cap anyada li és bona. I si el pagès és un Dato que fa el pagès als clams del país, llavors les anyades són pitjors encara que del cel ploguessin unces de perruca. Espanya farà mals balanços sempre perque els seus administradors saben més on porten la butxaca esquerra que on tenen la mà dreta.

Europa no s'aixecarà mai més de la caiguda soferta en aquest salvatge 1914. Milions de vides i milions de duros enterrats miserablement per haver pesat més l'orgull d'uns quants que l'amor de tots. Una pua de generosos ideals nous fracassats per haver resorgit estúpídament uns ideals anacrònics que creiem ja enterrats. La Ciencia al servei de la Barbarie. L'home abandonant

Don Basili Paraisó!
I això en Dato; el comte de Romanones encara està més bé. Mireu:

A la cuenta hi hà un torero que's diu Juli Sáiz, que és fill de Romanones, un poble de la provincia de Salamanca, en el qual té el seu reialme l'insigne coix.

Aquest torero va volguer que'ls seus paisans contemplessin la seva tasca i al efecte organitzà una *corrida*. El germà del comte de Romanones regalà el bestiar i l'àrbitre de l'Espanya arribà al poblet, vingut expressament de Madrid, i acompanyat del *Chico de la Blusa* i de molts amics polítics.

Però no s'acabà aquí la broma. Després que'l Sáiz hagué mort als seus braus, ne sortí un altre i aquest, aquest... escolteu:

«... fué lanceado y adornado con buenos pares de rehiletes por los hijos del conde de Romanones, uno de los cuales se encargó de matarle de media estocada y descabello. El

L'obsequi dels americans

L'Oncle Sam.—Són joguines que enviem a la quitxalla dels pobles bel·ligerants.
L'Angel de la Pau.—No'ls regaleu aquestes coses... No veieu que amb això fometeu l'odi entre'ls infants, i prepareu altres guerres per a demà?

Passant la passa

—Ai, mossèn Nofre!... Fa temps que estic mala, i malaltia llarga parenta de la mort.
—Qui sab, dona!... Hi han malalties que allarguen nou mesos i són parentes de la vida!...

Acordats del "Maine".
Es dir, recordeu-vos d'en Madero.

En una hisenda que posseïx a la província de Guadalajara, el comte de Romanones, hi ha donat una *corrida de toros*, en la qual han actuat de *matadores*, amb molt lluïment, segons

testimonis, els propis fills del ex-primer ministre Els que encara—santa ignocència!—busquen el perquè de l'enfonsament d'Espanya, tenen aquí una indicació que tal vegada pot servir per a orientar-los.

Medita una estona sobre aquests fets: En una finca d'en Romanones s'hi celebra una festa taurina.

Els fills d'en Romanones fan de torero. El comte de Romanones és avui el personatge més influent de la nostra política. Halal!... Amb aquest fil a la mà, aneu estirant.

«Los generales de la Armada—diu un telegrama de Madrid—se hallan justamente alarmados por haberse agotado el crédito destinado a satisfacer sus sueldos correspondientes al mes de diciembre.»

Ara aquí, nosaltres, de bona gana hi posarem un comentari, que amb tota seguretat faria riure d'allò més al lector.

Però, ben reflexionat, preferim no posar-lo. Així, el fiscal, se quedarà amb les ganes d'averiguar què dimontri devíem voler dir, els maliciosos tindran ocasió d'imaginar-se una pila de coses estranyes i el lector, benèvol i distret se contentarà amb saber que hem estat a punt de fer-lo riure de veres.

I tot acabarà en pau. Que és, indubtablement, la manera més bonica d'acabar les coses.

«Han vist idea més graciosa que la que ha tingut el governador que en nom del Kaiser regeix els destins de la ciutat de Limburg? (Bèlgica).»

Empipat l'home pels rumors desagradables que de tant en tant circulaven per la població, ha publicat un edicte «prohibint terminantment als habitants de Limburg el donar crèdit a les notícies de desastres soferts pels alemanys».

D'això se'n diu *cutar por lo sano*. Llàstima que aquest magnífic sistema no pugui ampliar-se una mica més... Llavors sí que, d'aquí endavant, els teutons no tindrien altra cosa que fer que arribar i moldre.

Dictant no més una ordre en la que, també terminantment, se prohibís als exercits aliats de rrotar a les tropes del Kaiser, estaria tot arreglat.

Sembla que l'Ajuntament de Barcelona vol establir un nou impost sobre'ls enterros. Vetaquí una bona manera de fer quartos. Sobre tot l'últim dia de Carnestoltes i el dimecres de cendra.

El papa Benedicte ha publicat la seva anunciada encíclica.

Els punts més culminants d'aquell paper mullat són la declaració contra el modernisme eclesiàstic, que demostra la ranció de criteri del seu autor, i l'opinió respecte a les causes de la guerra, que'l Sant Pare atribueix, en primer lloc, a la «falta de respecte a l'autoritat».

Falta de respecte a l'autoritat?
Se refereix a l'autoritat del Kaiser?

Segueixen amb èxit creixent les conferències guerrerístiques que en el «Centre Carli» dona setmanalment el Kulturíssim professor Becker.

En la darrera, celebrada diumenge passat, el conferenciant va comentar les lluites dels bel·ligerants, afirmant que, al cap-de-vall, «la victòria serà per a Alemanya».

I un bè negre!

Nostre bisbe, doctor Reig, ha publicat l'esperada pastoral.

Entre altres coses diu que l'Església no està a favor de la guerra constant, ni del modern pacifisme antimilitarista. Està per l'oració a l'Esperit Sant com a fruit de pau.

Això vol dir que ell i la Santa Mare Església són partidaris de la pau armada.

D'una pau ben armada, per al dia que s'arri la grossa, tenir qui els guardi les espatlles.

I aleshores, com ja s'ha demostrat en altres ocasions, es veurà l'ineficàcia de l'oració.

La ciutat de Reus ha celebrat amb gran pompa el centenari del naixement d'en Prim.

No hi tenim res a dir, per més que nosaltres som d'opinió que les glories militars, el poble no les hauria de festejar mai.

Ademés, en Prim, avui, al costat d'en Joffre queda a l'altura d'una cafetera russa.

Dimarts passat els requetès celebraren la festa de l'Immaculada, desfilar en correcta formació i lluint l'agressiva boina roja pels carrers de Barcelona.

I la policia permet semblants moixigangues? La policia guarda el 42 pels pacífics periodistes i per a les manifestacions republicanes.

ESTÀ PER A SORTIR EL

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia per a l'any de Déu de 1915

Nostre ALMANAC per a 1915 vé totalment reformat de tamany

Forma un tomo en 8.ª atapeit de dibuixos, la majoria d'ells al·lusius a la

GUERRA EUROPEA

Es l'ALMANAC més antic dels que es publiquen a Espanya i el més popular de tota EUROPA

A pesar de les millores introduïdes i del format, valdrà lo de sempre:

DOS ralets

per tota Europa

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C^{ia}